

твъри оў найнолемо сло, а онà послушала това добрò поучениe ѿ дхобнико, кога є се ѹвила той аггаз, онà фатила, да чети Еце дво: и така се ѹвила тамъ претам Еца, а дїаволъ той часъ се загубилъ како дымъ, а калгерциата фатила, да се тресе ѿ страхъ, и паднала оў голема болесть, и по многу времѧ пакъ ѿздравела; да знаете, кога некомъ дойде некое сао ѿ дїавола, или ѿ Овой вѣкъ, нѣма поголемъ хекимджіа: амъ да се моли на Гда Іиса и на Маріа: Овьж два Орзжія оў Обе двѣ руки сѣкти да има и да испадне душманъ тиа, шо се видатъ, и шо ге не видатъ.

Ѡ воскресшемъ Несторіанъ.

Ч У Д О 19.

Оў землѧ Сирска былъ ёдени постникъ и имѣлъ ета животъ и стѣй мъжъ; име томъ Пардений, той имѣлъ адѣтъ, до ходи честъ на Синаяска гора, да се поклони на неспалимъ купина, мыслилъ това чадо, шо є было при неа во образъ претамъ Дѣи: и иденико ко черноморю, поалъ тропарь Дамаскиновъ: Въ чернѣмъ мори неисковрачныя невѣсты написасѧ и ногда: и прѡча: така честъ како идеше, и нашелъ ёдени човекъ оўмренъ и мъ се наложило, и го ѿпелъ, Бѣ да мъ помилує душата сою моленіе Бгоматере, тако се молилъ и оумрѣлотъ фатилъ, да се дига, и стапалъ на ноги и се поклонилъ на старецо; и мъ рекъ: Многъ ти благодаřимъ оугодниче Бжий: не ти помага тебе салтъ, ты да се спасёшь, амъ и драги да избавишъ ѿ душевныи смрти, многъ твоѧ стына къ Бгѣ и Бгоматери любовь и вѣра, а помногъ и недостойный, шо си ме ѿживилъ: говори мъ Пардениа: Заклинаемъ тѧ сою тѧ пречтамъ Два, да ми кажешъ, кой си ты и